

op de houten toonbank uittelde; op Lize's onsamenhangend relaas wist ze niet anders dan een beleefd-onverschilligen schouder-schok.

In de nu verlaten vestibule doofden de groote booglampen één voor één; een ongeduldige suppoost monsterde het vrouwtje, dat weer besluiteloos bij de witte zuil stond. . tranen van angst en zenuwachtigheid schoten haar naar de keel. . . . wáár waren ze gebleven?

, Als ze eens buiten stonden, " viel haar opeens als een verlossende mogelijkheid in de gedachten, en meteen al was ze op de hooge stoep van het gebouw en tuurde naar de luttele menschengroepjes, die zich voortrepten tusschen de laatste rijtuigen van de file. . . . nee — te wachten liep ook daar niemand meer. . . .

In haar overprikkelde verbeelding verdrong de eene mogelijkheid de andere: had Helma hem, onder een voorwendsel, langs een andere uitgang meegetroond, of was 't van hen beiden een schandelijk complot om samen — zonder haar — den weg naar huis te loopen?

Ze drukte, onder de grijs-wollen avondcape, heur ijskoude handen tegen de borst en dwong zich om rustig te overleggen. . . . natuurlijk veronderstelde Herbert dat ze huiswaarts was gegaan, in alle geval zouden ze elkander dáár straks vinden, doch onder deze geruststellende overtuiging, waarmee het schokkend voorval binnen zijn perken werd teruggedrongen, stak onmiddellijk een nieuwe angst: Herbert moest als gastheer Helma naar huis begeleiden, hij kon het jonge meisje op dit vergevorderd uur den weg door het donkere, eenzame park niet alléén laten afleggen. En, eenmaal deze mogelijkheid erkend en aanvaard, was dadelijk Lize's besluit genomen: de zijden japon opheffend met beide handen repte ze zich over het glimmend en glibberig plaveisel naar de tramhalte van het park, bitter verweet ze zich nu den voorsprong, die ze hen met haar aarzelend dralen had ver-

schaft. . . . de weg door 't plantsoen was lang en donker. . . . zou wel heel verlaten zijn op dit uur. . . .

* * *

Een ijle nevel hing er tusschen de zwaar bebladerde boomen; achter het zwart der hooge heesters stonden aan één zij de donkere huizen weggedoken; een enkele lichtstreek glipte tusschen de gordijnen voor een venster, boven een der deuren goot een hel-oranje raamvierkant een glanzenden streep over het glimmend natte kiezel in een tuin.

Langs den spaarzaam-verlichte, verlaten weg haastte Lize zich voort; haar oogen trachtten den op haar aanstuwenden grauwen nevel te doorboren, zoo nu en dan stond ze, den adem inhoudend, stil om te luisteren naar 't geluid van schreden, doch in het dompe zwijgen van den zwoelen nacht lekten alleen de trage droppels van de boomen of kraakte een tak onder haar pijnlijke, dun-geschoeide voeten.

Ze wist in het weinig bekende stadsdeel moeilijk den duisteren weg te vinden; toen de Parklaan zich splitste stond ze besluiteloos stil onder den lichtkrans van een lantaarn, vergeefs trachtend zich voor den geest te roepen, aan welken kant zij het huis van mevrouw Royen zoeken moest.

Doch juist toen zij, op goed geluk, den linkschen weg was ingeslagen, zag ze een eind voor zich uit schimmen in den nevel, en terwijl ze zich repte om den afstand te verkleinen en tuurde, tot haar oogen pijn den, om de gestalten in den grauwen schemer te onderkennen, hoorde ze opeens in de zware stilte van den nacht een opklinkende vrouwstem, een korten, harden lach en wist — met een schok die het bloed teruggreef naar heur hart — dáár waren ze. . . .!

Ze liepen dicht naast elkander, met langzame, gelijke schreden. . . . één donker silhouet tegen het donker van den hemel. . . . een páár, zooals de velen, die elken duisteren